

Roukalahti 12.07.2017

Roukalahti on kyläpahanen tuossa Liperin puolella Rääkkylään mennessä. Yleensä sitä ei huomaa ennen kuin Arvinsalmen lossilla, lossari sanoo sinun olevan menossa pahasti vika suuntaan.

Kerran ei ajettu ohi, oli 12.7.17 ja matkassa vannoutunutta teatteriväkeä, jotka varmasti tiesivät missä Roukalahden kesäteatteri on.

Sää, no se sopi esityksenaiheen kanssa yhteen, kuin suutarin sormi.... Nimittäin satoi ja muutenkin oli alakuloinen, kolea "syksyinen" sää, vaikka oli kevätkesä.

Eläkeliiton Joensuun yhd. oli päättänyt, että tänä kesänä käydään teatterissa ja niinpä tämä oli jo kolmas kerta, eikä lopusta ole tietoaakaan.

Niin se näytelmä "Viimeinen Tango". Unto Mononen, suomalaisen miehen itkettäjä.

Aavan meren tuolla puolen on suomi-juntin toive valtakunta missä hula, hula neidot tanssii kaisla hameissaan. Missä on aina kesä ja kaljaa riittää, eikä karpäsi eikä eukkoa ollenkaan, vain rakastajattaria pilvin pimein. Vai narrasikohan Unto meitä? Taisi olla, että miesten mielikuvitus, niin Unton, kuin meidän teki tepposen.

Tepponen tai ei Unton mielikuvitus on pitänyt Suomalaisen suvunjatkumisen taattuna muutaman vuosi kymmenen ajan. Unto kuiskasi tanssipaikalla neidon korvaan juuri ne sanat jotka jokainen suomi-juntti halusi kuiskata neidolleen, mutta , kun ne sanat, mihin ne katosivat juuri sillä hetkellä.

Niin näytelmä sopi säähän, molemmat olivat mollivoittoisia, Unton elämä valui, kuin vesi katsomonkatolta, maanrakoon, kaikki hylkäsivät, entisen suuren taiteilijan.

Uusi aika on vallannut musiikin ja naismarkkinat, nyt hillutaan napapaljaana vestareilla, ei kuiskita, sanotaan ääneen ja annetaan "kaipuunkukkaset".

Eläkeliiton Joensuun yhdistys jatkaa kohti uusia teattereita ja uusia elämyksiä.

Kesää on vielä jäljellä.